

ಪ್ರಕೃತಿಯು ಪ್ರಕೃತ್ಯೆ ಮೌಲ್ಯವಾಗಲಿ

ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಆಳಲು ಹೊರಟ ಮನುಷ್ಯನ ಅಹಂಕಾರ ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದೆ? ನಿಸರ್ಗದ ಜೊತೆಗಿನ ಸಾವಯವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಚಿಂತೆಗೆ ನಾವೇ ಕೊಳ್ಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಾಗುವುದು ಯಾವಾಗ? 2020ನೇ ವರ್ಷವಾದರೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮಡಿಲಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಗಾಯಗಳಿಗೆ ಮುಲಾಮು ಹಚ್ಚುವ ವಿವೇಕ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ದಕ್ಕಲಿ.

ವಸಂತ ಕರ್ಕಿ
ಕೃಷಿಕ

ನಾನು ಆಯ್ಕೆಯಿಂದ ಪೂರ್ಣಾವಧಿ ಕೃಷಿಕ. ಮನುಷ್ಯನಿರ್ಮಿತ ಕಾಲಮಾನಗಳಾದ ಜನವರಿಯಿಂದ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ವರೆಗಿನ ವರ್ಷ, ಇನ್ನಷ್ಟು ಭ್ರಷ್ಟವಾದ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಿಂದ ಮಾರ್ಚ್‌ವರೆಗಿನ ಟ್ರಾಕ್ಟು ತಪ್ಪಿಸುವ ವರ್ಷ, ತಿಂಗಳು ಮತ್ತು ವಾರಗಳೆಂಬ ಕಾಲಮಾನಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಈಗ ಅಷ್ಟೇನೂ ತಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ವೀಕೆಂಡು ಮತ್ತು ವೀಕೆಂಡುಗಳಿಲ್ಲ.

ಬದಲಾಗಿ ಪ್ರಾಕೃತಿಕವಾದ ಹಗಲು-ರಾತ್ರಿ, ಪಕ್ಕ, ಮಳೆ, ಚಳಿ, ಬಿಸಿಲ್ಲಾಳುಗಳು ನನಗೆ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿವೆ. ಜನವರಿ ಒಂದು ಬಂತೆಂದು ಮಳೆ ಬೀಳದಷ್ಟೆ? ಬೆಳೆ ಅರಳದಷ್ಟೆ? ಹಸು ಈಯದಷ್ಟೆ? ಅದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಹೊಸತೇನಿದೆ? ಈ ವರ್ಷದ ಮಳೆ, ಚಳಿ ಬಿಸಿಲುಗಳ ಕ್ಲಪ್ಪತೆ (ಯಾವಾಗ) - ತೀವ್ರತೆ (ಎಷ್ಟು) ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಮುಖ್ಯ. ನನ್ನ ಗಿಡಮರಗಳು ಹೂಬಿಡುತ್ತಾಗ ಮುಗಿಲು ಬಂತೇ? ಹೂ ಕರಟಿತೇ? ಎನ್ನುವೆಡೆ ನನ್ನ ಗಮನ. ನವರಾತ್ರಿಗೆ, ದೀಪಾವಳಿಗೆ, ಪುಷ್ಯೆಗೆ ಮಳೆ ಬಂತೆ? ಬಂದರೆ ಸಂಭ್ರಮ, ಬರದಿದ್ದರೆ ಬೇಸರ. ಎಣ್ಣೆಗೆಂದು ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಣಗಲು ಹಾಕಿದಾಗ ಬಿಸಿಲು ಆಟವಾಡಿಸಿದರೆ ನನಗೆ ತಲೆಬಿಸಿ. ಮನೆಯ

ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬೋರು ತೆಗೆಸುವ 'ಠುಸ್ಸುಸ್ಸು' ಎನ್ನುವ ಗರ್ಜನೆ ಕೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಆತಂಕ.

ಅಂದರೆ 2020ರ ಮುಂಜಾನೆ ನನಗೆ ವಿಶೇಷವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾಳೆ ಮುಂಜಾನೆಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮುಖ್ಯವಾದರೆ ಪ್ರತಿದಿನವನ್ನೂ ಸ್ವಸ್ಥಗೊಳಿಸುವುದು ಹೇಗಿನ್ನುವುದೂ ಮುಖ್ಯ. ಸ್ವಸ್ಥ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಇದುವೇ ಸುಲಭ ಉಪಾಯ. ಸಮಾಜದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕು; ಆಗ ಸ್ವಸ್ಥತೆ ಸ್ವಯಂಸಾಧ್ಯ. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಇದೇ ನನ್ನ ಆಶಯ.

ಹಿಂದೆ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿ ವೃತ್ತಿಗಳು ಇದ್ದುವಲ್ಲ? ಮಳೆ ಮುಗಿದು ಚಳಿ ಬರುತ್ತಲೂ ಉದ್ದುದ್ದಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುವ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಒಣಗುವ ಮೊದಲೇ ಹಸುವಿಗೆ ತರಿದು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ತೋಡಿಗೆ ಕಟ್ಟು ಹಾಕಿ ನೀರಿನ ರಕ್ಕಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಭೂ ಮಿ ಯ ಲ್ಲಿ ಪಸೆ ಆರುತ್ತಲೂ ನೀರಾವರಿ. ಏಣೆಲು ಬೆಳೆ ಮಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭತ್ತದ ಕೊಯ್ಲು, ಅಡಿಕೆ ಕೊಯ್ಲು.

ನಾವು ತಜ್ಞರೆಂದು ಗುರ್ತಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಹತ್ತಿ ಬೆಳೆಯ ಮೇಲೆ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರನ್ನು ಕೃಷಿತಜ್ಞರು ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ.

ದೈಹಿಕಶ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಾರರು ಎಂದಷ್ಟೇ ಗುರ್ತಿಸಲಾಗುತ್ತಿರುವವರ ಅನುಭವದ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು, ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ, ಬೆಳೆಸಿ, ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ - ಆ ಅರವತ್ತು ಕೋಟಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಐನ್‌ಸ್ಟೈನ್, ಒಬ್ಬ ರಾಮಾನುಜನ್ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ? ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರುಠಾಕೀರ್ ಹುಸೇನ್, ಒಬ್ಬಳು ಎಂ.ಎಸ್. ಸುಬ್ಬುಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇ?

2020ರಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಆಧುನಿಕ ದೇಶವಾಗಬೇಕು. ಭೌತಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಚಿಂತನಾಕ್ರಮವೂ ಆಧುನಿಕಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾವು ಬಾಯಿ ತೆಗೆದರೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮಾತಾಡುತ್ತೇವೆ. 'ಸಮಾನತೆ' ಎನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಆಗಬೇಕಲ್ಲವೇ? ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪತ್ತಿಕೆ ಮಾರುವ, ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹಾಲು ಹಾಕುವ, ತರಕಾರಿ ಮಾರುವ - ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಮಾನ ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಅದೇಂಥ ಸಂಸ್ಕೃತಿ? ಈ ಸಮಾನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ತಾಳಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಹೊಸ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ನಾಯಕನಾಗಲಿ. ■

